

Bilag 3.

København, den 19. April 1933.

Til Justitsministeriet.

Fra det ærede Justitsministerium har jeg modtaget følgende, den 5. April 1933 daterede Skrivelse:

„Efter Anmodning fra Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 98 om Statens Tjenestemænd af 31. Marts 1931 (Aldersgrænse for Dommere) skal man herved henstille til Hr. Professoren at afgive en Udtalelse om, hvorvidt en Lovbestemmelse om, at Dommere skal afskediges med sædvanlig Pension, naar de fylder 70 Aar, kan anses forenelig med Grundlovens § 71.

Af Hensyn til Rigsdagssamlingens forestaaende Slutning skal man henstille, at Besvarelsen afgives saa vidt mulig omgaaende.“

Inden jeg skrider til selve Besvarelsen, maa det være mig tilladt først at forklare, hvorfor jeg ikke har været i Stand til at tjene det ærede Ministerium ved at afgive min Udtalelse „saa vidt muligt omgaaende“. Dels har jeg i de første Dage efter Skrivelsens Modtagelse været forhindret ved andet Arbejde, og dels og navnlig har jeg forstaaet Landstingsudvalgets Anmodning saaledes, at Udvalget ikke ønsker en Udtalelse af mig, der blot henviser til eller i det væsentlige nøjes med at henvise til min i Ugeskrift for Retsvæsen 1930 B. S. 223 flg. offentliggjorte Afhandling: „Om Grundlovens § 71“. Thi til denne min Afhandling er der jo allerede henvist i selve Lovforslagets Motiver, og det kan da ikke vel have været Udvalgets Mening, at jeg i den begærede Udtalelse skulde kunne i det væsentlige nøjes med en ny og ganske overflødig Gentagelse af samme Henviisning. Jeg maa derfor antage, at Udvalget ønsker en ny Belysning af hele Spørgsmaalet, hvori jeg kan tage Hensyn ogsaa til senere fremkomne Udtalelser, og hvori jeg ligeledes kan nærmere belyse og eventuelt berigtige ogsaa tidligere Udtalelser af mig selv. Men en saadan Besvarelse har jeg selvsagt ikke kunnet afgive omgaaende. Dertil kommer, at jeg som Statsretslærer naturligvis maa betragte Spørgsmaalet, om en Lov er i Strid med Grundloven, som et saa alvorligt og vigtigt Spørgsmaal, at jeg ikke kan forsvare uden den grundigste Overvejelse af Sagen at afgive en sidste Udtalelse, som jeg maa vente senere vil faa Betydning, saafremt det fremsatte Lovforslag gennemføres paa Rigsdagen, og Spørgsmaalet om dets Grundlovsmæssighed derefter i sidste Instans forelægges Højesteret til Afgørelse.

Hvad nu selve Spørgsmaalet angaar, da maa jeg ganske fastholde, at en Lov som den foreslaaede vilde være stridende mod Grundlovens § 71.

Dersom denne Grundlovsparagraf havde nøjedes med at udtale, at Dommere ikke kan afsættes uden ved Dom, havde det muligvis ikke været uforeneligt dermed ved simpel Lov at indføre en Aldersgrænse ogsaa gældende for Dommere, saaledes som man har gjort det i Sverige, hvor dog en anset Statsretslærer, *Malmgren*, betragter dette som en Afvigelse fra Grundlovens Standpunkt*). Men selv hvor Grundloven ikke udtaler andet eller mere, har man dog i de allerfleste Lande været betænkelig ved at indføre en saadan Aldersgrænse ved Lov uden udtrykkelig Grundlovshjemmel. I Norge, hvor det

*) *Malmgren*: Sveriges Grundlagor 1926, S. 58.